

tradicions. Sempre li havien atret els estudis de Filosofia i Lletres, i li hauria agradat dedicar-se a la literatura; seguia també així al pare, molts de quins llibres ha conservat i mimat tota la seva vida. Decideix medicina, preveient millor pervindre econòmic. Són conscients del sacrifici que els estudis representen pels pares, i s'esforcen al màxim i tenen notes excel·lents. En acostar-se els exàmens, hores i hores sota el quinqué de petroli. A la primavera baixaven a estudiar al carrer, sota el llum d'un fanal de gas, embolicats en una manta.

Mentre estudien a l'Hospital de la Santa Creu, aprofiten tota oportunitat per practicar com ajudants dels professors. Així comencen els primers contactes amb el dolor i van adquirint la responsabilitat que els portarà a esmerçar tota la vida al servei dels malalts. Cerquen tot treball per ajudar la casa, difícil en aquells temps; el Sr. Bonet es lleva a quarts de 6 per donar una injecció a una noia que començava a les 6 a la fàbrica.

Metge de Lliçà i Sta. Eulàlia

Als 22 anys acaba la carrera i resta un curt temps a l'Hospital Clínic, que va estrenar. És llavors, el 1909, que una representació de Lliçà d'Amunt, amb En Patrici Artigas al davant (que més endavant tenia que ésser el seu oncle) li ofereixen la plaça i titular de Lliçà d'Amunt i Sta. Eulàlia. Després de curt dubte, deixa la ciutat on sempre havia viscut per anar a conviure en el mitjà rural. A més de les dues titulars, es veu també obligat a atendre Lliçà d'Avall, Bigues, i cases de l'Ametlla, Riells i Canovelles.

D'arribada a Lliçà, sense coneixences, s'installa a la Fonda de Can Carnicer Vell, on continuarà menjant-hi fins 1915, i també dormint-hi, excepte uns pocs primers dies que, pel que sembla, havia estat al pis del Sr. Mestre Quimet, a les Escoles, convivint també amb el Secretari Sr. Valls. El cert és que Can Carnicer fou el seu centre durant 7 anys: vida, visita i tertúlia. Bé el recorden.

La Dolors, la Mercè, reviu en també la juvenesa i aquells anys; en Joan, els temps més recents. Recorden la bicicleta, i el cavall, i la pensió, sempre 14 rals...

Els seus costums, el petricó de llet i les torrades per esmorzar; al vespre la manilla, el «solu» o la barrotada amb el pare, el Garriga, el Saleta... I que no li agradava gens perdre, que no faltaven discussions.

La feina, el compliment, i la visita mensual a Barcelona, als pares.

Recorden anècdotes. Un dia vingué un home de Bigues a fer-se visitar. En marxar els digué: No ho entenc, no vol cobrar. M'he tingut que posar ferm i deixar 2 pessetes sobre la taula, no volia res.

Tenia la seva convicció. Si 5 pessetes eren suficients per viure, per què demanar-ne més? Que els guardessin, els estalviessin. I sempre evitar que gastessin, tant per les medicines com per ell, pel metge.

Diu en «Juanito»: *Sentia la professió. Veia el malalt i sentia la malaltia i era observador, i comprensiu. El cas que, després d'una hora o més de caminar, arribar a la casa que el sollicitaren, i dir-li que el malalt era a la vinya, a cavar...*. Recorda quan el demanaven, pel telèfon i ell anava a portar l'encàrrec. «Precisament ara que vinc d'allà! Podrien haver-ho dit abans!». Rondinava. Però sabia que una estona més tard, passava carretera amunt.

Apassionat en professió, en cartes, en llibres i en misses. Voluntat, esplai, formació, fe.

Era alt, prim i de cara juvenívola. La gent deia: «Ai Senyor, si el metge és un nen!». Però prompte demostrà que no li calia la barba, i responsable i servidor, es guanyà la gent. No l'espanta caminar i

camina molt, estiu i hivern, amb pluja o neu arriba per camins i voreres dels camps fins el llit del malalt que el reclama. Més endavant, el 1919, compra un cavall per 1.000 pts, i la sella li facilita el camí. A casa seva es rumoreja, molts anys després i pel baix, que va tenir de deixar el cavall perquè no es recordava de donar-li menjar. Després prova la bicicleta i, finalment, el cotxe, un dels primers del Vallès. Em contava que el comprà a la Ford a Barcelona. Senzill. Compra, puja-hi i veste'n, no calia pas aprendre'n. El venedor t'acompanyava uns quants carrers, unes paraules del volant i uns cables, el fre, i ja t'arreglars. Així arribà a Lliçà amb el seu primer Ford. En tingué un altre i, finalment, en 1929 portà el Ford 17 CV que tothom coneixia, que en veure'l se sabia que era el cotxe del Sr. Bonet i del qual se'n serví fins el darrer dia, al 1958.

D'aquella època tenim el testimoni vivent de Na Margarida Brustenga.

«Vella i bona amiatat, ens diu. Començada en 1915 amb un tifus d'un germà i el naixement d'un altre. Teníem fins llavors un metge de l'Ametlla. Demanàrem consulta, fou un encert, sorgí un metge i un amic», i afegeix: «Quin metge i quin amic!»

Èrem 10 germans, no mancaven ocasions de visites. Recorda la mort del pare en 1925, als 48 anys, malgrat tota dedicació. La mare, delicada des de llavors, i mesos i mesos el Sr. Bonet hi va cada dia, ajudant tant professional com moralment. La mort d'un altre germà, altres malalties enforceixen més i més la confiança del metge i del malalt. Les llargues converses que ajudaven tant com les medicines, les xerrades sobre llibres, clàssics i moderns, literatura i filosofia que bé coneixia, el nostre Balmes, comentat fort entre ells i senten la influència que féu néixer i que ha exercit en les vides de lluita dels germans.

I les visites de pau en acabar la guerra. Diu: *«Era savi i era bo, de l'amiatat en feia culte. No deixa enemics i si molts amics, com nosaltres, que sempre el recordarem.»*

La seva casa

Vers 1912 corre la fama de l'especial aptitud del jove metge de Lliçà per atendre els parts. És llavors que un company de Barcelona li demana que deixi el poble, i li ofereix a Barcelona fer-lo director de la secció de Maternologia d'una Clínica important. No sap decidir-se. La seva vida té arrels al Vallès, però l'oferta el tempta. Per Lliçà es rumoreja que el Sr. Bonet se'n va i és el poble que li demana que es quedi, oferint-se a ajudar a construir una casa. Des de llavors la vida hi resta plenament arrelada, i la casa i l'hort serà el centre des d'on irradiarà tota la seva activitat. El poble aporta a la construcció de la casa les tragines dels materials i pedres, i també prestacions personals de peonatge. El Sr. Bonet costejava materials i el jornal del paleta, el Nan. La casa queda llesta l'any 1915.

El casament

La professió li fa conèixer Can Puig de la Vall, a Santa Eulàlia. Identitat de pensar i criteris estremen gran amiatat. Tots els divendres a la tarda va a passar-hi una estona. Neix l'estimació a una de les noies, Maria. Però el metge deu sofrir la limitació de la professió i no pot evitar que la mort li prengui als 20 anys el seu primer amor. La dissort de l'enfermetat el porta de nou a la casa, i amb dolor veié morir també als 20 anys a l'Angeleta, i després la Montserrat als 13. Poc després formalitza el seu compromís amb la filla gran, Margarida, que seria la companya fidel i sacrificada durant 50 anys, suau, dolça, ferma i plena de donació. El 31 d'agost de 1921 es